

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДОЦЕНТА ВОЛОДИМИРА ІЛЛІЧА ДІДКОВСЬКОГО

В. М. Маурер, О. В. Токарева, кандидати сільськогосподарських наук

Нинішній ювілейний рік – 120-річчя заснування Національного університету біоресурсів і природокористування України – непересічний і для навчально-наукового інституту лісового і садово-паркового господарства. Цього року колектив інституту разом із лісовою громадськістю відзначатиме ювілеї когорти славетних лісівників, педагогів-науковців творців його славетної історії: 120-річчя проф. Б. Й. Логгінова, 110-річчя проф. К. Є. Нікітіна, 105-річчя професорів Д. Д. Лавриненко та Т. Т. Малюгіна і доцента В. П. Левченко, 100-річчя доцентів Г. В. Дубініна і В. І. Дідковського, 95-річчя доцентів В. С. Наконечного, В. І. Агаркова, В. П. Головащенко, Г. О. Порицького, М. І. Шендрикова та 80-річчя доц. А. М. Радченка. Незалежно від твердості чи м'якості характеру, всім їм були притаманні ерудованість та інтелігентність у поєднанні з принциповістю й об'єктивністю під час обстоювання своїх наукових інтересів і фахових поглядів, надзвичайна Людяність і готовність до самопожертви задля Вітчизни та Лісу.

Одним із цієї славетної когорти був доцент Володимир Ілліч Дідковський.

Народився В. І. Дідковський 31 березня 1918 р. в с. Недашки Базарського району на Житомирщині, в родині селян. Батько помер у 1919 р., а мати загинула під час боїв 1941 р.

У 1927–1933 рр. навчався в сільській школі. Після закінчення сьомого класу працював у радгоспі обліковцем.

Упродовж 1934–1936 рр. продовжував працювати і одночасно навчався на вечірньому робітничому факультеті при Київському лісгосподарському інституті.

Після закінчення робітфаку Володимир Ілліч навчався у Київському лісгосподарському інституті, який закінчив 1941 р.

З липня 1941 р. по квітень 1946 р. В. І. Дідковський був на службі у лавах Червоної армії: спочатку рядовим (1941 р.), потім – курсантом Дніпропетровського артилерійського училища (м. Талас, 1941–1942 рр.), командиром взводу курсантів військово-політичного училища ім. М. В. Фрунзе (м. Горький), командиром батареї резерву головного командування на 1-му Білоруському фронті (1945 р.).

Після демобілізації з лав збройних сил В. І. Дідковський із травня до серпня 1946 р. працював інженером лісозаготівельної контори Міністерства

внутрішніх справ УРСР.

У серпні 1946 р. Володимир Ілліч перейшов на викладацьку роботу до Київського лісогосподарського інституту. Спочатку працював асистентом кафедри механізації лісогосподарських робіт (1946–1948 рр.), згодом – старшим викладачем цієї ж кафедри (1948–1952 рр.) і старшим викладачем кафедри лісоексплуатації (1952–1966 рр.).

У 1966 р. В. І. Дідковський захистив кандидатську дисертацію і був обраний на посаду доцента. За період роботи у Київському лісогосподарському інституті та Українській сільськогосподарській академії Володимир Ілліч спеціалізувався з дисциплін «Охорона праці» та «Підсочка лісу і хімічна переробка деревини».

З 1974 р. і до виходу на пенсію у 1984 р. В. І. Дідковський очолював кафедру охорони праці Української сільськогосподарської академії.

Володимир Ілліч став нашим «хрещеним батьком», оскільки саме він очолював факультетську приймальну комісію 1969 р. під час нашого вступу. Його врівноваженість, спокійна вдача та філософський підхід допомогли багатьом студента прийняти правильне рішення, спокійно здати документи та отримати екзаменаційні листи.

Запам'ятався випадок з останньої літньої сесії, під час якої ми здавали доцентіві В. І. Дідковському іспит з дисципліни «Охорона праці». Наш туристичний колектив із 12–14 осіб підготовку до іспитів проводив на піщаному півострові в гирлі Десни, поблизу урочища Бурилово, що біля Новосілок. Режим дня був підпорядкований якісній підготовці: підйом, зарядка, підняття туристичного прапора, сніданок, підготовка до іспиту, обід, відпочинок, обмін знаннями тощо. Безумовно, перебування цілий день на сонці зробило нас настільки засмаглими, що ми відчутно відрізнялися від решти однокурсників. Проблемою такої підготовки було те, що в день іспиту доводилося все наше майно (намети, одяг, апаратуру тощо) на певний час залишати без догляду. Аби не залишати надовго табір без господарів, хтось із студентів, як правило, відмінник, вирушав на іспит до світанку, аби першим без підготовки скласти іспит і мчати назад до Бурилово, тоді як інші вирушали до Києва вранці на рейсовому річковому трамваї. На іспит з охорони праці першим випало їхати мені. Прибувши завчасно, я першим отримав білет і вирішив відповідати без підготовки. Проте Володимир Ілліч нікуди не поспішав. Він звернув увагу на мою засмагу і, з притаманними йому розсудливістю і спокоєм, почав розпитувати про нашу підготовку. Вийшло так, що йому сподобалися і мої відповіді на екзаменаційні питання, і спосіб нашої підготовки до іспитів. Усі мої друзі отримали того дня високі оцінки. Екзаменатор більше розпитував про те, як ми готували до іспитів, про що мої друзі залюбки розповідали. Не обійшлося і без запитань щодо правил поведінки на воді, техніки безпеки поводження з багаттям тощо.

За участь у Другій світовій війні В. І. Дідковський нагороджений орденом Червоної Зірки та п'ятьма медалями. Він опублікував понад 30 наукових статей і навчально-методичних праць.

Не стало Володимира Ілліча в 1995 р.